

רע"פ 5331/14 - גד ורקשטל נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

רע"פ 5331/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: גד ורקשטל

נגד

המשיבה: עיריית תל אביב

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 16.6.2014 בעפ"א 64663-01-14 שניתן על ידי כבוד השופטת א' לוי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטת א' לוי) מיום 16.6.2014, בעפ"א 64663-01-14, בו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטת נ' תבור), מיום 19.12.2013, בת"פ 13104534.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין חניה בניגוד לתמרור אין עצירה. על-פי המתואר בכתב האישום, רכבו של המבקש, הנושא תג חניה של נכה, חנה ברחוב בן יהודה בתל אביב, ביום ב', בשעה 16:09, באזור בו מוצב תמרור אין עצירה, שלפי הוראותיו, בין היתר, מותרת פריקה וטעינה וכן חניית רכב הנושא תג נכה בימים א-ה החל מהשעה 7:00

עמוד 1

בבוקר ועד 15:00 אחר הצהריים. בבית המשפט לעניינים מקומיים הודה המבקש כי חנה באותה עת באזור אסור לחניה, אולם טען כי החניה הייתה מותרת לו, מתוקף סעיף 2 לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניה לנכים). עיקר טענתו היה כי החניה לא גרמה להפרעה ממשית לתנועה.

3. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי חרף טענת המבקש, לא ניתן לזכותו, שכן לא התמלאו שאר התנאים המנויים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים, אשר הם תנאים מצטברים. כך, נקבע שלא הוכח כי התקיים התנאי המנוי בסעיף 2(א)(1) לחוק חניה לנכים, לפיו אין בסמוך למקום החניה האסור מקום חניה מוסדר לנכים, או שמקום כזה לא היה פנוי בעת החניה. כן נקבע כי לא הוכח שהתקיים התנאי המנוי בסעיף 2(א)(2), לפיו בסמוך למקום החניה האסור לא מצוי מקום אחר שהחניה מותרת בו או שמקום כזה לא היה פנוי בעת החניה. בית המשפט ציין כי המבקש הודה שלא חיפש חניה חלופית, וכן כי פקח החניה, ששימש כעד התביעה, העיד כי קיים חניון בהמשך הרחוב בו חנה המבקש, וכי קיימים מקומות חניה המיועדים לנכים ברחובות סמוכים. בית המשפט הוסיף, למעלה מן הצורך, כי העובדה שהוראות השלט מאפשרות חניה לנכים רק עד השעה 15:00 היא אינדיקציה, אשר יש לבחון לאור מכלול נסיבות כל מקרה, שלאחר שעה זו מהווה חניית כלי רכב הפרעה ממשית לתנועה.

4. המבקש ערער על פסק הדין בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 16.6.2014 נדחה ערעורו. בית המשפט המחוזי לא קיבל את טענת המבקש לפיה משחנה בשעה שבה החניה הייתה מותרת לחניית נכה, לא נדרש ממנו לחזור ולבדוק עם שעת פקיעת תוקף היתר החניה לנכים, האם קיים מקום חניה אחר בסמוך, כאמור בתנאים המנויים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים. נקבע כי פרשנות שכזו מאיינת את הוראות התמרון ואינה סבירה. עוד קבע בית המשפט, בהסתמכו על הממצאים העובדתיים שקבע בית המשפט לעניינים מקומיים, שהמבקש לא עמד בנטל ההוכחה כי התקיימו התנאים המנויים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים. לבסוף, בית המשפט קיבל את פרשנות בית המשפט לעניינים מקומיים באשר להתקיימותה של הפרעה ממשית לתנועה.

הבקשה

5. המבקש טוען כי יש לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור בעניינו. לגישתו קביעת בית המשפט המחוזי, לפיה חניה היא פעילות מתמשכת ומתחדשת, מושתתת על קביעות עקרוניות ומהותיות, אשר לא נידונו בעבר בפסיקה, ואשר להן השלכה כללית החורגת מעבר לעובדות המקרה הקונקרטי. כן טען כי פרשנות בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי, לפיה משהתמרור מגביל את היתר החניה לנכים עד שעה מסוימת הרי שניתן להניח כי חניה לאחר שעה זו מהווה הפרעה ממשית לתנועה, גם היא קביעה עקרונית בעלת השלכות כלליות על כלל ציבור הנכים. באשר לנימוקי הערעור גופו, חזר המבקש על הטענות שהעלה בפני בית המשפט המחוזי.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין של הערכאות הקודמות, הגעתי למסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות. הלכה פסוקה היא כי רשות ערעור ניתנת רק במקרים חריגים, המעלים שאלות בעלות חשיבות ציבורית מרובה או קושי משפטי, החורגות מן העניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)).

7. עיון בטענות המבקש בהליך הנוכחי מגלה שהן לא מעוררות כל סוגיה המצדיקה את קבלת הבקשה. אשר לטענתו הראשונה של המבקש, הרי שאין בה ממש. הקביעה כי החניה אסורה במקום מהשעה בה פקע היתר החניה לפי הוראות התמרוך, אינה מעלה סוגיה משפטית חדשה כלשהי, שכן מדובר בפירוש מקובל של הוראות החוק (ראו לדוגמא רע"פ 6270/12 הופטמן נ' עיריית תל אביב-יפו (6.9.2012)).

8. מבלי לנקוט עמדה באשר לפרשנות שהוצעה על-ידי הערכאות הקודמות, לפיה מעצם קביעת איסור חניה גורף, לרבות לרכב הנושא תג נכה, ניתן להסיק כי חניה במקום זה החל משעת כניסת האיסור לתוקף תהווה הפרעה ממשית לתנועה, הרי שדברים אלה נאמרו אגב אורחא, וממילא לא שימשו כשיקול להרשעת המבקש. זאת כיוון שנקבע כממצא עובדתי כי המבקש לא הצליח להוכיח כי עמד בשאר תנאי סעיף 2 לחוק חניה לנכים. תנאי הסעיף הנם תנאים מצטברים, ולכן די בכך שנמצא כי המבקש לא עמד באחד מתנאי הסעיף כדי לקבוע כי לא קמה לו ההגנה הקבועה בחוק (ראו רע"פ 604/10 לביא נ' מדינת ישראל (10.5.2010)). כידוע, בית משפט שלערעור לא יתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ביותר (ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור, כאשר הממצאים שנקבעו נדונו על-ידי שתי ערכאות קודמות (רע"פ 1587/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.3.2013)).

ניתנה היום, י"ח בחשון התשע"ה (11.11.2014).

שׁוֹפֵט